

χείμαρρον, ὅτε ὑπὸ τὰ κροτοῦντα τούτου κύματα ἡ γυνὴ αὐτὴ εὔρε τον θάνατον.—
'Αλλὰ δὲν ἦτο αὕτη μόνη.

— Εἴμαστε πενήντα ἐδῶ μέσα 'ς αὐτὴ τὴν πόλιν· ἔλεγεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τῆς ἡ μήτηρ τῆς ἀφ' οὗ τῷ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἐγνώριζε τὰ πάντα...—'Εγὼ θὰ σέ συμβουλεύσω νὰ τῆς καταστρέψῃς ὅλαις, ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ ἐμένα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ μὲ πειράξῃς.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

— Νὰ ἀνάψῃς φουῆρνο, καὶ ἐγὼ θὰ τῆς μαζεύσω ἐδῶ ἀφ' οὗ τῆς μεταβάλλω εἰς κότταις· ἔπειτα νὰ τῆς κλείσῃς μέσα ἐδῶ, καὶ ὕστερα 'στὸ φουῆρνο.

Καὶ ὁ ὀλεθρὸς ἐπετελέσθη μὴδ' αὐτῆς τῆς προδότιδος ἐξαιρουμένης.

— "Αχ! παιδί μου, ζῆτε σὲ πολὺ καλαῖς ἡμέραις ἐπανελάμβανεν ὀγδοηκοντοῦ τις γράϊα, ἀποτεινομένη προσηνῶς πρὸς ὠραίαν ξανθόμαλλον ἐγγονὴν τῆς, ἥτις ἐπέμενε ν' ἀποκαλῇ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῆς διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς *στρίγγλας*· ζῆτε σὲ ἡμέραις ὅπου ὁ τόπος ἐξημερώθηκε λίγο· ποῦ νὰ ξέρῃς ὅτι αὐταῖς ἡ στρίγγλαις.... "Αχ! παιδί μου, ἄκουσε.

Καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται ὅσα ἤδη ἀνεφέραμεν.

Ἐπανοχωρήτης

Ἡ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Σίλλερ.)

Γλυκεῖα καὶ ὠραία ἀνοιξή, τῆς φύσεως καμάρι,
μὲ τάνη σου τὰ ὄρσερά,
τῶν κάμπων μας κρυφὴ χαρά,
μεγάλῃ οὐράνιᾳ χάρῃ!

Ἡρθε καὶ πάλι, καθὼς πρὶν, λουλουδοστολισμένη.
καὶ ὅλον μὲ πόθο ἡ καρδιά,
γὰρ τὴν περίσσια σ' ἐμμορφιά,
μὲ ἀγάπῃ σὲ προσμένει.

Θυμᾶσαι τὴν ἀγάπῃ μου, ὦ ζηλευμένη ὦρα;
ὅπου μ' ἐγνώρισε ἐκεῖ
'σ τὴ γλῶσσί σου τὴ μαγική;
ποῦ μὲ ἀγαπᾷ καὶ τώρα;

Γὰρ καί νῦν τότε μοῦδοικες μικροῦ λουλούδι ἔνα.

"Ερχομαι πάλι μὲ καλὸ,
πέφτω καὶ σὲ παρακαλῶ,
μοῦ εἰδὲς καὶ ἄλλο ἔνα!...

Γλυκεῖα καὶ ὠραία ἀνοιξή, τῆς φύσεως καμάρι,
μὲ τάνη σου τὰ ὄρσερά,
τῶν κάμπων μας κρυφὴ χαρά,
μεγάλῃ οὐράνιᾳ χάρῃ!

Ἐ πο ψ.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΒΡΟΥΙΛΛΑΡ

ΚΑΝΑΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Οἱ κάττοι τοῦ κάτω Ἀγίου Λαυρεντίου θὰ διέψευδον τὴν καταγωγὴν των, εἰάν δὲν εἶχον ἀσυνήθητινα κλίσειν πρὸς τὸ μυατηριώδες. Τὰ τέκνα ταῦτα τῆς γηραιᾶς Ἀμερικῆς καὶ Νορμανδίας διετήρησαν ἀλώβητον τὸν πρὸς τὰς μυθώδεις διηγῆσεις ἔρωτα, τὰς ὠραίας ἐκείνας παραδόσεις, τὰς ὁποίας διηγούνται οἱ γέροντες τὴν ἐσπέραν ἐν ὠραῖς ἀγρυπνίας: διηγῆσεις πατριωτικῆς, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ μαχῶν ἑκαπλὰι λαβουσῶν χώραν μετὰ τῶν Ἀγγλῶν ἀρχαῖας περὶ ἀπαλαιῶν τόπων ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας τόσον ἀγαπῶσιν οἱ Γαλλο-Καναδοὶ: διηγῆσεις, τέλος, φαικλέας, αἵτινες προξενοῦσι ῥίγος εἰς πάντα ἡσύχως ἀκροώμενον αὐτάς.

Μία ἐκ τῶν παραδόσεων τούτων εἶνε καὶ ὁ *Ναύαρχος τοῦ Βρουίλλαρ*: εἰάν μεταξὺ τῶσων ἄλλων ἐπροτίμησα αὐτὴν, τὸ ἔπραξα διότι τὴν παραδόσιν ταύτην μοὶ διηγῆθη, ὑπὸ περιστάσεις ὅλως ἐκτάκτους, γέρον ἀλιεύς, εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐνθα ἔλαθε χώραν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, καὶ μὲ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην Γαλικὴν γλῶσσαν τοῦ 17ου αἰῶνος, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦσιν οἱ συμπατριῶται μας Καναδοί, καὶ τὴν ὁποίαν περικίλλουσιν διὰ ναυτικῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων, αἵτινες ἀνακαλοῦσιν ἐν ἐμοὶ τὴν Νορμανδίαν, τὴν πάτριον γῆν.

Ἦτο κατὰ τὸ 1711, ὅτε ἡ Γαλλία